

Ja siis on tema meile veel midagi ütelnud, Rainsi tähest, see olla see needus, mis igaihe peale langeb, kes oma wenda mitte ei hoia, et tema lahju ei saaks. — Oh isa, koolmeister ütles, et see hirmus olema saaks, kui armas Sumal wiimasel päawal küsib: „Kus on sinu wend?“ — Aga, isa, nenda kui Rainsi ja Abeli wahel oli, nenda ei wõdi see enam kusagil olla? — Ets ole tõsi, isa? Oh, kui minul wend oleks, kuidas tahaksin mina teda armastada! Ja kui armas Sumal minu käest küsits: „Kus on sinu wend?“ siis wõtaksin mina tema käest kinni ja wiiksin teda armsa Sumala juure!

Pois oli edasi ja edasi lobisenud, oodates, et isa midagi wastaks, aga isa wahtis tua nurka ja kohkudes jäi Karl wait. Ja kui isa järsku ütles: „Mine magama Karl, Sina piaksid juba ammu wodis olema,“ siis pani tema sõnalausemata oma raamatu kinni ja läks kamrisse. — Emil Weidner aga istus jälle laua ääre ja tuetas pead käte peale, tema nihutas käed üle kõrwade, sest õues hulguis tuul ilka kangemini ja puhus kõigest wõimust wasta maja, ja läbi tuule kuulis Emil ilka küsimist: „Kus on sinu wend?“ Ja mida waljumast tuul hulguis, seda waljumast kostis ka see küsimine. — See kippus meelt heitma panema.

Nüüd tuli naene õuest, raputas ennast ja õerus

käsi ja ütles: „Sumal heidku armu! on see üks torm ja on see üks külm! Häda jellele, kes uulitsa peal piab olema!“

Ja Emil waatas oma naese peale paha meelelega ja sõna-lausemata, temal oli, nagu oleks ta naene küsinud: „Kus on sinu wend?“

„Mees, Sina tulud wist?“ ütles naene, „wahid jo nurka, nagu oleksid wana-paganat näinud! Mine magama!“

Ja Emil Weidner heitis woodisse, aga temal ei olnud rahu ja filmi ei saanud tema kinni panna.

Kui naene juba ammu magas, ja ka poisi rahuline hingamine tema kõrwa kostis, siis oli tema lahtiste filmadega maas ja wahtis pimeduse sisse ja kuulas tuule hulgumist. — Ja tema padjade sees ei tahtnud tema leha sooja leida, temal oli, nagu kataksiwad teda kalgjud, ja kui heidaks ennast külm lumi tema ümber, ja tema tundis tuult, nagu oleks tema lausa uulitsa peal. — Ja tema tõustis sängis istuma, et tunneks, kas tema veel põllu-kodanik Emil Weidner on, oma majaga ja oma woodiga, ja mitte kerjaja Ernst Weidner, kelle kalgjud enam leha katmiseks ei ulata. — Ja Emil Weidner pidi nii mitme asja peale mõtlema ja pidi omale nii mitmet küsimist ette panema, pidi omale nii mõnda üttelema. — Kas oli õige, et tema wenda kui kerjajat ümber hulluda lastis,